

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 19 lipca 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Iwona Bendorf – Bundorf
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Jadwiga Walaszczyk – Fedorowicz
	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki (<i>spr.</i>)
Protokolant:		<i>Hanna Kąkol</i>

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2012 r. odwołania Obwinionego od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej z dnia 27 marca 2012 r. sygn. akt RKO-522/16/12, którym uznano Obwinionego (...), pełniącego w czasie zarzucanego czynu funkcję dyrektora Centrum Doskonalenia Nauczycieli, winnym naruszeń dyscypliny finansów publicznych, określonych w:

1) art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej także ustawą, polegającego na udzieleniu w dniu 16 grudnia 2010 roku zamówienia publicznego, wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, w wyniku podpisania ośmiu umów o numerach: DIAMENT BA/253/1/2010, DIAMENT BA/253/2/2010, DIAMENT BA/253/3/2010, DIAMENT BA/253/4/2010, DIAMENT BA/253/5/2010, DIAMENT BA/253/6/2010, DIAMENT BA/253/7/2010, DIAMENT BA/253/8/2010 o łącznej wartości brutto 144.931,50 zł. (135.450,00 zł. netto), z Przedsiębiorstwem Transportu Samochodowego, których przedmiotem była „usługa polegająca na przewozie (dowozie i odwozie) uczniów do

Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych (POWUZ) na terenie województwa, w dniu 18 grudnia 2010 r. (sobota), w ramach realizacji projektu”,

wbrew postanowieniom art. 32 ust. 1 i 2 i art. 6a ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych,

2) art. 13 pkt 6 lit. a) ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na wykorzystaniu w dniu 28 grudnia 2010 roku, środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, z naruszeniem, obowiązujących przy ich wykorzystaniu, procedur określonych przepisami o zamówieniach publicznych, poprzez zapłatę wykonawcom usługi polegającej na przewozie (dowozie i odwozie) uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych (POWUZ) na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. (sobota) w ramach realizacji projektu, wdrażanego i dofinansowywanego w ramach Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, kwoty 24.153,35 zł, w sytuacji, gdy wykonawcy umów na realizację wyżej wymienionej usługi zostali wybrani bez stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych,

wbrew dyspozycji art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych,

3) art. 13 pkt 6 lit. a) ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na wykorzystaniu w dniu 30 grudnia 2010 roku, środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, z naruszeniem, obowiązujących przy ich wykorzystaniu, procedur określonych przepisami o zamówieniach publicznych, poprzez zapłatę wykonawcom usługi polegającej na przewozie (dowozie i odwozie) uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych (POWUZ) na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. (sobota) w ramach realizacji projektu, wdrażanego i dofinansowywanego w ramach Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, kwoty 3.724,73 zł, w sytuacji, gdy wykonawcy umów na realizację wyżej wymienionej usługi zostali wybrani bez stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych,

wbrew dyspozycji art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych,

oraz odstąpiono od wymierzenia Obwinionemu kary i obciążono kosztami postępowania,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 24 listopada 2011r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej otrzymał zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych w Centrum Doskonalenia Nauczycieli, złożone przez Marszałka Województwa. Zastępca Rzecznika dyscypliny finansów publicznych pierwszej instancji we wniosku o ukaranie z dnia 22 lutego 2012 r. zarzucił Panu, pełniącemu w dniu popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Centrum, naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone:

1) w art. 17 ust. 1 pkt 1 (*aktualnie art. 17 ust. 1b pkt 1*) ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – zwanej dalej także ustawą, polegające na tym, że 16 grudnia 2010 roku podpisał z Przedsiębiorstwem Transportu Samochodowego osiem umów o numerach: DIAMENT BA/253/1/2010, DIAMENT BA/253/2/2010, DIAMENT BA/253/3/2010, DIAMENT BA/253/4/2010, DIAMENT BA/253/5/2010, DIAMENT BA/253/6/2010, DIAMENT BA/253/7/2010, DIAMENT BA/253/8/2010, których przedmiotem była usługa polegająca na przewozie uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych (*POWUZ*) na terenie województwa i udzielenie zamówienia publicznego o wartości brutto 144.931,50 zł (*135.450,00 zł netto*) wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych,

2) w art. 13 pkt 3 (*aktualnie art. 13 pkt 6 lit. a*) ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez zapłatę, wybranym bez stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, wykonawcom usługi, polegającej na przewozie uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. w ramach realizacji projektu, który był wdrażany i dofinansowywany w ramach Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, w dniu 28 stycznia 2010 roku kwoty: 161.025,50 zł., z tego w ramach

wydatków strukturalnych 24.153,35 zł i w dniu 30 grudnia 2010 roku kwoty: 24.831,54 zł, z tego w ramach wydatków strukturalnych 3.724,73 zł, tj. wbrew dyspozycji art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Rzecznik wniósł o wymierzenie kary upomnienia.

Po przeprowadzeniu w dniu 27 marca 2012 r. przy udziale Rzecznika dyscypliny finansów publicznych, i Obrońcy Obwinionego rozprawy w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Pana (...) (który nie stawił się prawidłowo zawiadomiony), Regionalna Komisja Orzekająca w pierwszej kolejności zwróciła uwagę na zapisy art. 11. ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (*Dz. U. z 2011 r. Nr 240, poz. 1429*), zgodnie z którym „postępowanie w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone jest według przepisów ustawy zmienianej w art. 1 (*ustawa z 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych*), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że przepisy dotychczasowe są korzystniejsze dla obwinionego”. RKO, nie podzielając w tym zakresie poglądu zaprezentowanego przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w uzasadnieniu wniosku o ukaranie, rozpatrując sprawę stosowała przepisy ustawy obowiązującej w czasie orzekania, tj. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r., uznając że przepisy dotychczasowe nie są korzystniejsze dla Obwinionego. W szczególności, RKO nie zgodziła się z oceną Rzecznika, iż możliwość rozróżnienia umyślnego i nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych w uprzednio obowiązującym stanie prawnym, miałyby w przedmiotowej sprawie stanowić okoliczność korzystniejszą dla Obwinionego. Do podobnych wniosków Skład Orzekający doszedł porównując brzmienie art. 13 pkt 6 lit. a) aktualnie obowiązującej ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, z brzmieniem obowiązującego w czasie popełnienia przez Obwinionego zarzucanych Mu czynów, art. 13 pkt 3 ustawy. Również i w omawianym przypadku Komisja nie znalazła przesłanek, aby zastosować ustawę uprzednio obowiązującą, wychodząc z założenia, iż w zaistniałym w sprawie stanie faktycznym nie może być takową przesłanką wyłącznie fakt, iż art. 13 pkt 3 (*w przeciwieństwie do art. 13 pkt 6 lit. a)* odnosił się do „środków z budżetu UE” klasyfikowanych w paragrafie wydatków z końcówką „9”, jak również do wszystkich „środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych...” czyli również do środków własnych.

Mając na względzie powyższe, RKO uznała (...) odpowiedzialnym za naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegające na:

1) udzieleniu w dniu 16 grudnia 2010 roku zamówienia publicznego, wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, w wyniku podpisania ośmiu umów o numerach: DIAMENT BA/253/1/2010, DIAMENT BA/253/2/2010, DIAMENT BA/253/3/2010, DIAMENT BA/253/4/2010, DIAMENT BA/253/5/2010, DIAMENT BA/253/6/2010, DIAMENT BA/253/7/2010, DIAMENT BA/253/8/2010 o łącznej wartości brutto 144.931,50 zł. (*135.450,00 zł. netto*), z Przedsiębiorstwem Transportu Samochodowego, których przedmiotem była „usługa polegająca na przewozie uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych (POWUZ) na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. w ramach realizacji projektu DIAMENT”, wbrew postanowieniom art. 32 ust. 1, art. 32 ust. 2 i art. 6a ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku - Prawo zamówień publicznych (dalej jako

Pzp), które to zachowanie wyczerpało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

2) wykorzystaniu w dniu 28 grudnia 2010 roku, środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, z naruszeniem, obowiązujących przy ich wykorzystaniu, procedur określonych przepisami o zamówieniach publicznych, poprzez zapłatę wykonawcom usługi polegającej na przewozie uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. w ramach realizacji projektu, wdrażanego i dofinansowywanego w ramach Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, kwoty 24.153,35zł, w sytuacji gdy wykonawcy umów na realizację wyżej wymienionej usługi zostali wybrani bez stosowania ustawy Pzp, wbrew dyspozycji art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, które to zachowanie wyczerpało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 13 pkt 6 lit. a) ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

3) wykorzystaniu w dniu 30 grudnia 2010 roku, środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, z naruszeniem, obowiązujących przy ich wykorzystaniu, procedur określonych przepisami o zamówieniach publicznych, poprzez zapłatę wykonawcom usługi polegającej na przewozie uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych (*POWUZ*) na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. w ramach realizacji projektu, wdrażanego i dofinansowywanego w ramach Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, kwoty 3.724,73zł, w sytuacji gdy wykonawcy umów na realizację wyżej wymienionej usługi zostali wybrani bez stosowania ustawy Pzp, wbrew dyspozycji art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, które to zachowanie wyczerpało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 13 pkt 6 lit. a ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Ponadto, RKO, działając na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, odstąpiła od wymierzenia Obwinionemu kary oraz na podstawie art. 167 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych obciążyła Obwinionego, kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł.

W uzasadnieniu do orzeczenia RKO stwierdziła, że MCDN kierowane przez Obwinionego, realizowało projekt w ramach Priorytetu IX Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki na podstawie Uchwały Zarządu Województwa X nr 1455/09 z dnia 22 grudnia 2009 roku oraz w oparciu o zasady realizacji projektu. Instytucją Wdrażającą był Wojewódzki Urząd Pracy. MCDN było zobowiązane do wyboru wykonawcy usługi polegającej na przewozie uczniów do Powiatowych Ośrodków Wspierania Uczniów Zdolnych na terenie województwa w dniu 18 grudnia 2010 r. Z uwagi na szacowaną wartość usługi w ramach procedury MCDN winno stosować Pzp. Ustalono również, iż dokonując czynności w ramach omawianego postępowania, oparto się także na procedurze udzielania zamówień publicznych w MCDN, wprowadzonej Zarządzeniem Dyrektora MCDN Nr 49/2009 z 8 września 2009 r. z późn. zm. Na etapie opracowywania założeń projektu, w oparciu o informacje telefoniczne uzyskane od jst. organizujących dowozy dzieci gimbusami do szkół i firm przewozowych, dokonano ustalenia wartości zamówienia, którego przedmiotem miało być sfinansowanie dowozu uczniów do POWUZ. W wyniku przeprowadzonej analizy w budżecie Jednostki zaplanowano kwotę 720.000,00 zł. (w roku 2010 - 144 tys. zł, w roku 2011 - 360 tys. zł oraz w roku 2012 - 216 tys. zł.

W trakcie realizacji projektu w listopadzie 2010 r., dokonano ponownego oszacowania wartości zamówienia na usługi dowozu uczniów. Opierając się na przeprowadzonej analizie rynku ustalono, że na rynku nie ma przewoźnika, który dysponowałby taborem oraz personelem niezbędnym do zrealizowania przedmiotu zamówienia w całości. W oparciu o uzyskane w wyniku rozmów telefonicznych informacje oraz korespondencję elektroniczną, oszacowano wartość zamówienia, tym razem ustalając ją na kwotę 5.192.000,00 zł. Wspomnianą wartość zamówienia Zamawiający przyjął za podstawę swoich dalszych działań, występując przy tym do jednej z kancelarii prawnych o opinię na temat dopuszczalności podziału tego powiększonego zamówienia na części z zastosowaniem art. 6a ustawy Pzp. Postępowanie o wyłonienie wykonawców świadczących usługi dowozu uczniów w dniu 18.12.2010 r. zostało przeprowadzone w oparciu o art. 6a ustawy Pzp. Wskazać również należy, iż Zamawiający dokonał podziału przedmiotowego zamówienia na podstawie kryterium terytorialnego na 15 powiatów, w ten sposób, że dla każdego powiatu wartość zamówienia nie przekraczała 14000 euro, co w ocenie Zamawiającego było przesłanką dla niestosowania - w oparciu o art. 4 pkt 8 Pzp - procedur określonych w tejże ustawie.

W konsekwencji powyższego, Obwiniony - reprezentujący MCDN, zawarł w dniu 16 grudnia 2010 r. - 15 umów z wykonawcami, z tego 8 z Przedsiębiorstwem Transportu Samochodowego na łączną kwotę: 144.931,50zł. brutto. W dniach 28 i 30 grudnia 2010 r. Obwiniony wykorzystał środki przeznaczone na realizacją projektu, w wyniku zapłaty, wybranym bez stosowania ustawy Pzp wykonawcom w/w usługi, odpowiednio, w dniu 28 stycznia 2010 r. kwoty 161.025,50 zł, z tego „wydatki strukturalne” w wysokości: 24.153,35 zł oraz w dniu 30 grudnia 2010 r. kwoty 24.831,54 zł. z tego „wydatki strukturalne” w wysokości: 3.724,73 zł. Regionalna Komisja Orzekająca uznała, że stosownie do art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, kierownik jednostki sektora finansów publicznych, odpowiada za całość gospodarki finansowej w jednostce, jako zespołu procesów związanych z gromadzeniem środków publicznych i ich rozdysponowaniem w rozumieniu art. 3 wyżej powołanej ustawy, również ze względu na treść art. 18 ust. 1 Pzp, zgodnie z którym za przygotowanie i przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia odpowiada kierownik zamawiającego. W dalszej kolejności RKO podkreśliła, iż Obwiniony pełniąc w czasie popełnienia zarzucanych Mu czynów, funkcję Dyrektora, znajduje się, zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w kręgu podmiotów podlegających odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

RKO, odnosząc się do pkt 1 orzeczenia wskazała w uzasadnieniu, iż stosownie do art. 32 ust. 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych, zamawiający winien wartość zamówienia publicznego oszacować z należytą starannością. W ocenie RKO, w przedmiotowej sprawie zamawiający owego wymogu nie wypełnił. Właściwe ustalenie wartości zamówienia wymaga co najmniej dokonania uprzedniego wyczerpującego opisu przedmiotu zamówienia, doboru właściwej metody szacowania, rzetelnego jej zastosowania oraz udokumentowania przebiegu i wyniku szacowania. Zaniechanie przez zamawiającego udokumentowania dokonanego szacunku w praktyce przesądza o braku staranności w omawianej kwestii, co z kolei rzutuje na dobór i przebieg procedury udzielenia zamówienia publicznego. W ocenie RKO, wartość przedmiotowego zamówienia stanowiła kwota 720.000,00 zł, którą zabezpieczono w budżecie jednostki (w roku 2010 - 144 tys. zł, w roku 2011 - 360 tys. zł oraz w roku 2012 - 216 tys. zł). W ocenie RKO, brak jest w zgromadzonym materiale dowodowym dokumentów potwierdzających, iż wartość przedmiotowego zamówienia wyniosła 5.192.000,00 zł, na co wskazywał pełnomocnik Obwinionego. Wspomniana wartość ma się nijak do rzeczywistej wartości zamówienia, a ustalona została przez zamawiającego wyłącznie w celu umożliwienia sobie zastosowania wygodnych rozwiązań zawartych w Pzp, które z uwagi na pilną potrzebę realizacji projektu, w ocenie zamawiającego, dawały jedyną możliwość udzielenia

przedmiotowego zamówienia publicznego. Skład Orzekający RKO nie zgodził się również z twierdzeniem pełnomocnika Obwinionego, jakoby przy wartości zamówienia na kwotę 5 mln 200 tys. zł, środki finansowe na realizację omawianego projektu, miały być zabezpieczone w związku z faktem, iż na zadanie nr V, w ramach którego rzeczony zamówienie się mieściło, przeznaczono ponad 11 mln zł. Komisja I instancji ustaliła bowiem, że zadanie będące przedmiotem niniejszego postępowania, jest zaledwie jednym z fragmentów zadania nr V, toteż przyjęcie przez pełnomocnika Obwinionego, że z kwoty 11 milionów złotych, blisko połowa miała być przeznaczona na przedmiotowe zadanie, jest nieuprawnione.

W dalszej kolejności Skład Orzekający RKO wskazał, że stosownie do art. 32 ust. 2 ustawy Pzp, podział zamówienia na części nie może prowadzić do całkowitego uchylenia się od stosowania procedur przewidzianych prawem zamówień publicznych, z uwagi na rzekomo drobną wartość zamówienia, pojmowanego jednostkowo a nie sumarycznie. Zdaniem Komisji, jeśli w wyniku podziału zamówienia dojdzie do wyodrębnienia części o wartości poniżej 14 tys. euro, nadal konieczne jest przestrzeganie reżimu ustawowego, aby nie popaść w zarzut jego obejścia. W ocenie RKO, wadliwe założenie, według którego każde z jednostkowych zamówień przewozowych stanowi odrębne zamówienie o drobnej wartości do 14.000 euro, doprowadziło zamawiającego do bezpodstawnego zaniechania stosowania prawa zamówień publicznych. W istocie doszło zatem do udzielenia zakwestionowanych zamówień częściowych w warunkach naruszenia art. 7 ust. 3 Pzp, według którego zamówienia udziela się wyłącznie wykonawcy wybranemu zgodnie z przepisami ustawy. Zdaniem Składu Orzekającego RKO, w konsekwencji złamano również nakaz wynikający z art. 7 ust. 1 ustawy Pzp, z którego płynie wymóg przeprowadzenia postępowania w sposób zapewniający równe traktowanie wykonawców. Zastosowanego bowiem przez zamawiającego zapytania ofertowego w oparciu o regulamin wewnętrzny nie można uznać za spełnienie wymagań przewidzianych w powyższym przepisie. Zamawiający w przedmiotowej sprawie powinien był zastosować procedurę ofertowo-eliminacyjną na całe zamówienie z dopuszczeniem ofert częściowych w zakresie przewozów planowanych w poszczególnych rejonach (*art. 36 ust. 2 pkt 1 omawianej ustawy*) albo wielokrotnie uruchamiając osobne procedury na każde z zamówień jednostkowych za każdym razem przestrzegać rygorów prawa zamówień publicznych. W ocenie Komisji, również powoływanie się przez zamawiającego na dyspozycję z art. 6a ustawy - Prawo zamówień publicznych jest chybione. Wspomniany przepis nie może bowiem mieć zastosowania w zaistniałym w sprawie stanie faktycznym, albowiem zamawiający był związany kwotą formalnie zaplanowanego w planie finansowym wydatku w wysokości 720.000 zł. Na podwyższoną sumę w wysokości 5.192.000,00 zł nie miał zaś żadnego pokrycia, nawet w formie jakiegokolwiek promesy. Godzi się również wskazać, iż uprzywilejowanie przewidziane w art. 6a Pzp nie obejmuje wyłączenia z obowiązku stosowania ustawy. Przepis ten dopuszcza jedynie złagodzenie wymagań ustawowych co do poszczególnych zamówień częściowych, zwłaszcza upada obowiązek ich ogłaszania na rynku europejskim. Odmienne zapatrywanie prowadziłyby do sytuacji, że przy rozdrobnieniu zamówienia większej wartości na wiele części poniżej 14.000 euro można byłoby wyłączyć się z obowiązku stosowania ustawy (co do drobniejszych zamówień częściowych), natomiast przy rozdrobnieniu zamówienia nie sięgającego 193.000 euro, brak byłoby już do tego podstaw prawnych, z uwagi na podział odbywający się poza granicami obowiązywania art. 6a omawianej ustawy. Reasumując, RKO uznała, że w przedmiotowej sprawie MCDN, kierowane przez Obwinionego, nie zachowało należytej staranności w związku z szacowaniem wartości zamówienia oraz zastosowało, jako podstawę do dalszych działań, zawyżoną wartość przedmiotu zamówienia, która nie miała dostatecznego pokrycia w planie finansowym, w wyniku czego uchybiono przepisom: art. 32 ust. 1, art. 32 ust. 2 i art. 6a ust. 1 ustawy Pzp, co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 7 ust. 1 oraz art. 7 ust.3 tejże ustawy.

W tym stanie rzeczy, Komisja I instancji uznała, że udzielający przedmiotowych zamówień publicznych Obwiniony swym zachowaniem wypełnił znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Dokonując analizy okoliczności podniesionych w omawianym zakresie przez pełnomocnika Obwinionego w ramach jego wyjaśnień, RKO uznała, że nie mogą one być podstawą niedochodzenia odpowiedzialności względem Obwinionego, jakkolwiek mogą być wzięte pod uwagę przy wymierzeniu Obwinionemu kary.

Komisja Orzekająca I instancji, odnosząc się do czynów zarzucanych Obwinionemu w pkt 2 części wstępnej orzeczenia, wskazała w uzasadnieniu, że zgodnie z art. 184 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków europejskich są dokonywane zgodnie z procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu, które w przedmiotowym stanie faktycznym stanowiły przepisy Pzp. Stosownie do art. 207 ww. ustawy o finansach publicznych, środki europejskie wykorzystane z naruszeniem procedur wymaganych przy udzielaniu zamówień publicznych podlegają zwrotowi przez beneficjenta. Jednakże, jeżeli doszło do udzielenia beneficjentowi zaliczki na poczet płatności z tytułu dofinansowania wydatków ze środków europejskich, zastosowanie mają ponadto przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego z 18 grudnia 2009 r. w sprawie wniosków o płatność w ramach programów finansowanych ze środków europejskich (Dz. U. Nr 223, poz. 1786). Miarodajny jest tu w szczególności § 5 tego rozporządzenia, w świetle którego rozliczenie zaliczki polega na wykazaniu przez beneficjenta, wydatków kwalifikowanych we wniosku o płatność lub na zwrocie zaliczki. Mając powyższe na względzie oraz ustalony w sprawie stan faktyczny, RKO uznała, iż w przedmiotowej sprawie doszło do wydatkowania w dniach 28.12.2010 r. oraz 30.12.2010 r. środków związanych z realizacją projektów finansowanych z funduszy europejskich w sposób niezgodny z wymogami obowiązującymi przy ich wykorzystywaniu, w tym zwłaszcza z art. 184 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

RKO, mając na uwadze, że do wykorzystania wspomnianych środków doszło w wyniku działań Obwinionego, przypisała Obwinionemu odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 13 pkt 6 lit. a ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Przypisując Obwinionemu odpowiedzialność za wyżej opisane naruszenia dyscypliny finansów publicznych, Komisja wzięła pod uwagę okoliczności towarzyszące popełnieniu czynu, jego konsekwencje oraz skutki dla finansów publicznych, tj.:

- dała w pełni wiarę wyjaśnieniom złożonym przez pełnomocnika Obwinionego, że niezapewnienie w grudniu 2010 r. przez jednostkę transportu w związku z realizacją przedmiotowego projektu, groziłoby unicestwieniem całego zadania,
- wzięła również pod uwagę, że w listopadzie 2010 r., na polecenie Obwinionego, rozpoczęto konsultacje z Urzędem Marszałkowskim i z Kancelarią Radców Prawnych w celu wyboru właściwej procedury dla realizacji przedmiotowego postępowania, zaś przyjęte w sprawie rozwiązanie wynikające z art. 6a Pzp, i dokonanie podziału zamówień, było wynikiem jednoznacznej opinii przygotowanej przez wspomnianą Kancelarię oraz konsekwencją ustaleń uzyskanych przez Obwinionego w ramach odbytych konsultacji,
- dotychczasową niekaralność Obwinionego,
- pozytywną opinię o wykonywaniu przez Obwinionego obowiązków służbowych.

Ponadto - w ocenie RKO - czyny, których dopuścił się Obwiniony nie spowodowały uszczerbienia finansów publicznych, a wyłączyły ich ład i to na krótki okres. W konsekwencji Komisja uznała, że wymierzenie Obwinionemu choćby najniższej kary, tj. upomnienia, byłoby zbyt surowe i korzystając z dobrodziejstwa instytucji zawartej w art. 36

ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych odstąpiła od wymierzenia kary.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień art. 167 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie wniósł pełnomocnik Obwinionego zarzucając RKO:

- niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez przypisanie odpowiedzialności Obwinionemu za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w sytuacji, gdy zgodnie z treścią ww. przepisu, nie można było przypisać mu winy,

- niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 17 ust. 1 b pkt. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez przyjęcie, iż Obwiniony spowodował udzielenie zamówienia wykonawcy, który nie został wyłoniony w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych,

- niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 13 pkt. 6 lit. a ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez przyjęcie, iż Obwiniony spowodował wykorzystanie środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, niezgodnie z przeznaczeniem lub z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu, w tym procedur określonych przepisami Pzp.

Działający poprzez pełnomocnika Obwiniony wnosi o uniewinnienie.

Główna Komisja Orzekająca (GKO) na rozprawie w dniu 19 lipca 2012 roku, uwzględniając stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, wnioskującego o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia i oddalenie odwołania, nie znalazła podstaw do zmiany orzeczenia Komisji Orzekającej I instancji. Odwołanie wniesione przez obrońcę Obwinionego, zdaniem GKO, nie jest zasadne. Odnosząc się do głównych zarzutów odwołania, GKO uznała, co następuje.

Odnosząc się do zarzutu przedstawionego w odwołaniu, że w myśl art. 19 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, Obwinionego nie można pociągnąć do odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w sytuacji, gdy nie można przypisać mu winy w czasie popełnienia naruszenia, gdyż nie można go było uniknąć, mimo dołożenia należytej staranności, GKO stwierdziła, iż zamawiający nie zachował się odpowiednio do wymogów art. 32 ust. 1 Pzp, gdyż nie podjął czynności zmierzających do oszacowania wartości zamówienia z należytą starannością. GKO podzieliła pogląd zaprezentowany przez RKO, że prawidłowe ustalenie wartości zamówienia wymaga co najmniej dokonania uprzednio wyczerpującego opisu przedmiotu zamówienia, doboru właściwej metody szacowania, rzetelnego jej zastosowania oraz udokumentowania przebiegu i wyniku szacowania. Zaniechanie przez zamawiającego udokumentowania dokonanego szacunku w praktyce przesądza o braku staranności w omawianej kwestii, co z kolei rzutuje na dobór i przebieg procedury udzielenia zamówienia publicznego. Miarodajna wydaje się w tym zakresie - znajdująca się w aktach sprawy - opinia, z której wynika, że cyt. „Administracyjny obowiązek oszacowania wartości przedmiotu zamówienia z należytą starannością wynika wprost z art. 32 ust 1 Pzp. Wymaga on co najmniej uprzedniego wyczerpującego opisu przedmiotu zamówienia, doboru właściwej metody szacowania, rzetelnego jej zastosowania oraz udokumentowania przebiegu i wyniku szacowania. Sam fakt zaniechania przez zamawiającego udokumentowania dokonanego szacunku już przesądza automatycznie o braku staranności, tym bardziej, że taki stan uniemożliwia ocenę prawidłowości przyjętej *de facto*

wartości zamówienia.” Teza taka wynika również z Komentarza Prawa zamówień publicznych wydanego pod redakcją T. Czajkowskiego, UZP Warszawa 2007 s. 157).

GKO uwzględniła również fakt, że RKO, okoliczności, jakie rzutowały na błędną decyzję Obwinionego, wzięła pod uwagę przy podejmowaniu rozstrzygnięcia o odstąpieniu od wymierzenia Obwinionemu kary.

W uzasadnieniu odwołania czytamy ponadto, że w ocenie obrońcy, Obwiniony dołożył należytej staranności w celu prawidłowej realizacji zadań, której niezamierzonym skutkiem okazało się naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Podjęte decyzje były poprzedzone konsultacjami i czynnościami weryfikującymi przyjęte rozwiązania. Zachowanie Obwinionego wyczerpuje zatem hipotezę przepisu zdania drugiego art. 19 ust. 2 ustawy.

GKO nie podzieliła argumentacji przedstawionej w tej części uzasadnienia do odwołania, gdyż w ocenie GKO fakt, iż Obwiniony zwrócił się o konsultacje mające na celu weryfikację poglądu Obwinionego, nie zwalniał go z obowiązku dokonania oszacowania wartości przedmiotu zamówienia. Późniejsze dokonanie tego oszacowania jest w aspekcie winy Obwinionego bez znaczenia, gdyż po udzieleniu zamówienia publicznego jest ono bezprzedmiotowe, oszacowanie wartości zamówienia musi być aktualne na dzień wszczęcia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Odnosząc się zaś do zarzutu Obwinionego w zakresie niewłaściwego zastosowania przez RKO przepisu art. 17 ust. 1 b pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez przyjęcie, iż Obwiniony spowodował udzielenie zamówienia wykonawcy, który nie został wyłoniony w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych GKO stwierdziła, że fakt udzielenia zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych przez Obwinionego w omawianym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości. Nie da się bowiem zaprzeczyć że Obwiniony podpisał umowy Nr ;

- DIAMENT BA/253/1/2010,
- DIAMENT BA/253/2/2010,
- DIAMENT BA/253/3/2010,
- DIAMENT BA/253/4/2010,
- DIAMENT BA/253/5/2010,
- DIAMENT BA/253/6/2010,
- DIAMENT BA/253/7/2010,
- DIAMENT BA/253/8/2010

o łącznej wartości brutto 144.931,50zł. (135.450,00 zł netto), których przedmiotem była usługa polegająca na przewozie uczniów do POWUZ na terenie województwa. Podpisanie tych umów niewątpliwie nastąpiło bez przeprowadzenia postępowania wynikającego z Pzp. Obwiniony nie przystąpił przed udzieleniem zamówienia publicznego do oszacowania wartości przedmiotu zamówienia. Wartością wyjściową przedmiotowego zamówienia jest kwota środków, jakie na to zadanie określone zostały w budżecie jednostki tj. 720.000 zł. Nie można zaakceptować określenia wartości przedmiotu zamówienia na kwotę ponad 5.192.000 zł, nie jest to bowiem poparte żadnymi faktycznymi i prawnymi argumentami. Przy takim oszacowaniu wartości zamówienia Obwiniony dokonałby zamówienia na kwotę znacznie przekraczającą planowaną na ten wydatek w budżecie. Faktem jest, że takie przyjęcie przez Obwinionego wartości przedmiotu zamówienia spowodowało podział tego zamówienia na 16 części – zawarto bowiem 16 umów przewozowych, w tym 8 z tym samym przewoźnikiem. Fakt ten poddaje w wątpliwość przeświadczenie Obwinionego, że usługi transportowe objęte przedmiotem zamówienia musiały być podzielone na 16 umów i realizowane przez różnych wykonawców. Wątpliwe jest też takie ustalenie i określenie wartości przedmiotu zamówienia z uwagi na to, iż w efekcie przewóz był finansowany przez zwrot kosztów biletów

uczestnikom. GKO zwraca ponadto uwagę, że zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE o koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. Urz. UE 2004, L -134, 3004.2004), rzetelne oszacowanie wartości zamówienia musi być aktualne na dzień wszczęcia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

GKO stwierdziła więc, że Obwiniony dokonał podzielenia zamówienia publicznego na części, który to podział doprowadził do całkowitego uchylenia się od stosowania procedur przewidzianych prawem zamówień publicznych. Zamówienia na przewóz nie różniły się bowiem między sobą pod względem treści zamówienia (czyli jego przedmiotu), a jedynie pod względem trasy dokonywanego przewozu. Stwierdzić należy - zgodnie z tezą Sądu Najwyższego z 7 lipca 2007 r., Sygn. II CSK – 344/07, że jeżeli Obwiniony dokonał już podziału zamawianych usług tego samego rodzaju na części, to przy udzielaniu poszczególnych zamówień powinien kierować się łączną wartością zamówienia.

Odnosząc się do tezy postawionej przez obrońcę Obwinionego w uzasadnieniu do złożonego odwołania, dotycząca nieprawidłowego zastosowania przez Regionalną Komisję Orzekającą regulacji art. 6a Pzp, gdyż Obwiniony wskazuje, iż jego stanowisko w tej mierze tożsame jest z tym wyrażonym w treści Komentarza do art. 6a Pzp pod red. Małgorzaty Stachowiak, zgodnie z którym „*W niektórych przypadkach wartość pojedynczego zamówienia udzielanego w częściach może być niższa niż dolny próg obowiązywania ustawy, tj. równowartość w złotych polskich 14 000 euro. Zamawiający, zgodnie z komentowanym przepisem, może nie stosować przepisów ustawy dla udzielenia takiego zamówienia.*” (Prawo zamówień publicznych. Komentarz. - Dzierżanowski, Jerzykowski, Stachowiak - LEX – 2010). GKO podziela pogląd prezentowany przez Regionalną Komisję Orzekającą, że „uprzywilejowanie przewidziane w art. 6a Pzp nie obejmuje wyłączenia z obowiązku stosowania ustawy”. Na poparcie tej tezy należy zacytować pismo Urzędu Zamówień Publicznych ze strony internetowej (www.uzp.gov.pl pn. Stosowanie art. 6a ustawy - Prawo zamówień publicznych.)

*„I. Ustawa - Prawo zamówień publicznych przewiduje możliwość udzielania zamówień w częściach w sytuacji, gdy zamawiający już na etapie planowania zamówienia jest w stanie przewidzieć jego rozmiar oraz zakres, a decyduje się udzielać zamówienia sukcesywnie np. z przyczyn gospodarczych bądź organizacyjnych. Sposób ustalenia wartości takiego zamówienia reguluje treść art. 32 ust. 4 ustawy Pzp, zgodnie z którą, jeżeli zamawiający dopuszcza możliwość składania ofert częściowych albo udziela zamówienia w częściach, z których każda stanowi przedmiot odrębnego postępowania, **wartością zamówienia jest łączna wartość poszczególnych części zamówienia.** Jeżeli zatem tak obliczona wartość zamówienia przekroczy kwotę, o której mowa w art. 4 pkt 8 ustawy Pzp, tj. 14.000 euro, zamawiający będzie zobowiązany stosować określone przepisy ustawy do poszczególnych części zamówienia, nawet w przypadku gdy ich jednostkowa wartość nie przekracza kwoty wymienionej powyżej.*

II. Stosownie do treści art. 6a ustawy Pzp w przypadku zamówień udzielanych w częściach, do udzielenia zamówienia na daną część zamawiający może stosować przepisy właściwe dla wartości tej części zamówienia, jeżeli jej wartość jest mniejsza niż wyrażona w złotych równowartość kwoty 80.000 euro dla dostaw lub usług oraz 1.000.000 euro dla robót budowlanych, pod warunkiem, że łączna wartość tych części wynosi nie więcej niż 20% wartości zamówienia. Przepis ten wprowadza do krajowego porządku prawnego regulacje przewidziane dyrektywami Unii Europejskiej - art. 9 ust. 5 Dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy, usługi i roboty budowlane (Dz. U. UE z 30 kwietnia 2004 r. L 134/114) oraz art. 17 ust. 6 Dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług

pocztowych (Dz. U. UE z 30 kwietnia 2004 r. L 134/1). Stanowi on dla zamawiających szczególnie korzystne rozwiązanie w przypadku udzielania zamówień na części o stosunkowo niewielkiej wartości. Zamawiający w takim przypadku nie jest zobowiązany stosować się do reżimu, w jakim udzielane jest całe zamówienie. Pamiętać należy, iż zastosowanie "łagodniejszych" przepisów Pzp do poszczególnych części zamówienia stanowi uprawnienie zamawiającego, a nie jego obowiązek, tak więc nawet jeżeli kilka zsumowanych części nie przekracza 20% wartości zamówienia oraz w przypadku dostaw i usług poszczególne części nie przekraczają wyrażonej w złotych równowartości kwoty 80.000 euro, a w przypadku robót budowlanych równowartości kwoty 1.000.000 euro, zamawiający nie musi stosować art. 6a i dla każdej z części, która spełnia powyżej wskazane wymagania może przeprowadzić postępowanie zgodnie z regulacją ustawową przewidzianą dla wartości zamówienia (całkowitej sumy wszystkich części).

III. Zaznaczyć należy, iż art. 6a stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 32 ust. 4 ustawy Pzp, a w konsekwencji pozwala zamawiającemu, w przypadku zamówienia udzielanego w częściach, na zastosowanie wobec danej części zamówienia przepisów właściwych dla jej wartości, a zatem elastyczniejszych procedur przewidzianych przepisami prawa krajowego, w sytuacji gdy wartość danej części zamówienia nie przekracza wskazanych w art. 6a kwot, pod warunkiem, że łączna wartość tych części wynosi nie więcej niż 20% wartości zamówienia.

W przypadku, gdy wartość części zamówienia nie przekracza wyrażonej w złotych równowartości kwoty 14.000 euro (oraz wynosi nie więcej niż 20% wartości zamówienia) dopuszczalne jest udzielenie zamówienia na tę część z wyłączeniem zastosowania przepisów ustawy na podstawie art. 4 pkt 8 ustawy Pzp. W takiej sytuacji nie mamy jednak do czynienia z automatycznym odstępianiem od stosowania ustawy Pzp, bowiem zamawiający powinien mieć na względzie przepisy ogólne ustawy, a w szczególności art. 32 ust. 2 ustawy Pzp, zgodnie z którym zamawiający nie może w celu uniknięcia stosowania przepisów ustawy dzielić zamówienia na części lub zaniżać jego wartości. Sens normatywny tego przepisu sprowadza się do ustalenia, iż zamawiający nie może dokonywać podziału zamówienia w taki sposób, aby na skutek ustalenia wartości dla każdej z wydzielonych części zamówienia doszło do nieuprawnionego wyłączenia stosowania przepisów ustawy Pzp. *Lege non distinguente, nie jest zakazany sam podział jednego zamówienia na części, ale jest zakazany taki podział, który bez uzasadnionej przyczyny zmierza do uniknięcia stosowania przez zamawiającego przepisów ustawy Pzp.*

GKO w odniesieniu do zarzutu Obrońcy Obwinionego, że niewłaściwie zastosowano art. 13 pkt. 6 lit. a ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez przyjęcie, iż Obwiniony spowodował wykorzystanie środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, niezgodnie z przeznaczeniem lub z naruszeniem procedur obowiązujących przy ich wykorzystaniu, w tym procedur określonych przepisami Pzp stwierdza, że w analizowanym przypadku chodzi o naruszenie procedur przewidzianych Prawem zamówień publicznych, które niewątpliwie w ocenie Głównej Komisji Orzekającej zostały naruszone, co wywiedziono w odniesieniu do pkt 2 złożonego odwołania.

W konsekwencji, Główna Komisja Orzekająca uznała, że orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej jest prawidłowe i w pełni odpowiada wymaganiom przewidzianym w art. 33 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Odstępując od wymierzenia kary, RKO działała według własnego uznania, w granicach określonych w ustawie, uwzględniając skutki i stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych, jak również stopień i rodzaj winy oraz efekt orzeczenia w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i dyscyplinujące. GKO podzieliła także pozostałe

ustalenia poczynione przez RKO, jednocześnie zwracając uwagę, iż Komisja pierwszej instancji potraktowała Obwinionego łagodnie, korzystając z dobrodziejstwa instytucji odstąpienia od wymierzania kary.

Dlatego też, Główna Komisja Orzekająca nie znalazła podstaw do zmiany orzeczenia wydanego w postępowaniu w I instancji, a zarzuty i argumenty podniesione w odwołaniu są nieuzasadnione i nie zasługują na uwzględnienie. W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak w sentencji.